

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

KAKO JE NJ. VEL. KRALJICA POSETILA NASO ŠOLO.

Mislila sem, da me večjeje za nos, kajti štiri ali pet součenk me je obsulo in mi z veselim licem razodelo novico: »Pomisli, kraljica pride na šolo!« Toda kmalu sem se prepričala, da je temu res tako, kajti novica je romala od ust do ust po vsem zavodu. Gojenke so bile ta dan čudno mirne in tudi letanja po hodnikih, nad katerim se gospod direktor tako često jezi, ni bilo.

Jaz pa, o Bog, sem bila tisto jutro kakor na žerjavi. Razne misli so mi rojile po glavi. Ali se mi izpolni velika želja, ki jo gojim že tako dolgo, da jo vidim? Koliko tisočev in tisočev jih je med narodom, ki to žele iz vsega srca, a meni se ima ta želja izpolniti sedaj. A žopet so me obšle črne misli: morda pa ne bom videla nje — matere naše države. Spomnila sem se onih naših, bivajočih onkraj meje, ob smaragdno zeleni Soči in na Koroškem. Domislila sem se takoj verza mojega nekdanjega gospoda učitelja:

»Nimajo očeta kralja,
nimajo matere domovine,
imajo pisanega očima v črni srcaji,
pisano mater — tujo državo!«

Globoka žalost in usmiljenost me je obšla do onih nesrečnikov in tiha zadovoljnost, da bivam v slobodi zlatnoj, ki jo oni tako pogrešajo. Medtem pa je prišel tako zaželeni trenutek. Iz našega zavoda, kjer je obiskala pet srečnih razredov, mojega — žal — ne, je odšla Nj. Vel. kraljica v Mladiko. Med tem smo pa me, gnane po veliki želji, da bi jo videli, vdrla iz razredov na dvorišče in se vstopile v špalir. Jaz sem se prerila med prve in nestrpno pričakovala. Kmalu so mi živio kljci povedali, da se bliža kraljica in končno sem jo ugledala. Srce mi je močno utripalo, ko je šla mimo mene, bila sem ginjena do solz, dušilo me je v griu, najraje bi se bila zjokala, toda s silo sem zatrla solze, ki so mi silile po licih. Polastilo se me je tudi hrepenenje, da bi pokleknila pred njo, poljubila rob njene obleke in ji s tem izkazala veliko vdanost, ljubezen. Prijazno smehljaje nam je Nj. Vel. odzdravljala ves čas z roko, a lepi trenutki so hitro minuli in kraljica se je odpeljala z avtom. Naši radostni kljci pa so jo spremljali še nekaj časa. Mislila sem, da sanjam, a svečani obrazi součenk so me prebudili v sedanost — v resnico. Da, prihod Nj. Vel. kraljice je za naš zavod laskav, skoro zgodovinski dogodek, a tudi zame je pomemben, ostane mi neizbrisno zapisan v duši, kajti dne 4. oktobra 1930. sem prvič videla Nj. Vel. kraljico Marijo.

Valerija Marušič, 3. b razred
ljubljske Mestne ženske realne gimnazije.

PAVEL BOBNAR:

TIHO HREPENENJE . . .

I.

Zarja sreče zatonila,
v boli mi srce drhti.
V tihem gaju se je skrila
tožna slika lepih dni.

II.

Noč tihotna . . . Srce moje
si želi veselih dni,
ko še nisem znal za boje
grenkih ur sedanjosti . . .

III.

Iz tujine k domovini
bolna misel mi hiti,
tja kjer v tihem kraljevini
mrtvih — moja mati spi . . .

A G ZVONČKI.

Ko je bil Miran majhen, se je veselil maminega godu. Že prejšnji dan je spekla mati veliko potico, ki jo je nadela z rozinami in orehi.

Ta dan je dobil Miran od očeta dinar. Zanj je kupil zvončkov. Vedno je bilo takrat na trgu mnogo teh belih cvetic.

Povedal je mami voščilo in ji izročil šopek. Mati se je nasmehnila, objela in poljubila Mirana in mu odrezala velik kos potice.

Miran je rastel. Odšel je v šole. Večkrat ga ni bilo doma, ko je mati praznovala god. Pisal ji je, na razglednici je bilo voščilo. Mati takrat ni naredila potice. Počakala je, da je prišel Miran domov, in ko je odhajal, mu jo je vložila v kovčeg.

Tako je bilo mnogo let. Sčasoma pa se je vse izpremenilo.

Oče je umrl in so ga pokopali. Mirno počiva na pokopališču in cvetje mu dela družbo. Miran je postal imeniten gospod. Vse se mu klanja, vsega ima v izobilju. Še mar mu ni več potice.

Zato ni čuda, da je pozabil na mater. Stara je že in ničesar več nima za Mirana. A mati ni pozabila nanj. Sleherni dan moli zanj, vsakomur in vselej pripoveduje o njem.

Par let je že, kar se nihče več ne spomni na njen god. Kdo bi se neki? Oče počiva, dobri Miran pa nima časa zato. Mamica je tako čudna, da se na ta dan vselej razjoka . . .

Nazadnje je mamica umrla in so jo pokopali k očetu. Tudi na njenem grobu raste cvetje.

*

Zima se je poslavljalala, ko je gospod Miran hitel po ulicah. Pot ga je privedla mimo trga, kjer so prodajali male šopke zvončkov. Ob pogledu nanje je zbolelo Mirana v srcu. Kupil je drobne cvete, pohitel domov, se zaprl v sobo in zajokal.

Mar vemo, kaj ga je težilo? . . .